

ТУР ОГЕ БРИНГСВЯРД АГНЕТО, РОЗАТА И ТРИТЕ МАЛКИ ВУЛКАНА

Превод от норвежки: [Неизвестен], 1982

chitanka.info

Живял един французин.

Той бил летец и писател.

Никой не умеел да пише за пясъка, вятъра и звездите като него.

Наричали го Антоан дьо Сент-Егзюпери.

Веднъж той извършил принудително кацане в Сахара. Там срещнал Малкия принц. Принцът бил дошъл от астероида В-612 и бил преживял много чудни неща на нашата Земя и другаде. Антоан написал книга за своя приятел — книга, пълна с усмивки и тъжна поезия.

Години по-късно едно норвежко момче прочело книгата и обикнало силно летеца и Малкия принц. Но до това време Принцът отдавна се върнал на своята звезда, а Писателят умрял.

Веднъж прочетох във вестник, че Антоан дьо Сент-Егзюпери е завършил живота си със самоубийство. Не можах да повярвам в това. Години наред търсих отговора и най-после разбрах как е станало всичко в действителност.

Зная, че моят отговор е правилен и всички останали предположения може да се смятат отхвърлени.

Явно, транспортърът се беше повредил.

Легнах на сянка под машината и започнах да чакам помощ. Рано или късно някой трябваше да се появи, както си му е редът. От Тунчала до Ел Аман са сто и четиридесет километра. Бях изминал половината разстояние, без да срещна никого.

Когато се събудих, слънцето беше залязло. Измъкнах се изпод машината и се направих. Вечерта бе прохладна. На изток по пясъка пълзеше луната.

Нямах храна, но затова пък бях запасен с вода за два дни. Нямах дори смисъл да мисля, че мога да тръгна нанякъде. Пък и нали бях спрял точно на пътя, така че рано или късно... Не изпитвах страх. Само досада. Казах си, че няма от какво да се страхувам.

До вечерта на следващия ден водата беше изпита, а аз бях жаден. Седях в колата и се обливах в пот. Толкова бе горещо, че кръвта закипяваше. Моята кола беше единствена на света...

На следващия ден започнах да се смея.

Към залез слънце от пустинята се зададе малко човече. Стоях до машината в позата „Лотос“ и се почесвах по гърба.

Това явно беше арабско момче. Облечено бе в странна небесносиня мантия, обточена с пурпур. Вратът му омотаваше дълъг жълт шарф. Държеше в ръката си сабя.

Когато различих цвета на косите му, разбрах, че това е мираж. Продължих спокойно да почесвам гърба си.

Момчето се приближи и ми каза:

— И аз съм много жаден. Да вървим да потърсим кладенец.

Уморено разперих ръце: има ли смисъл наслуки да се търсят кладенци в безкрайната пустиня! Все пак тръгнахме.

Дълги часове се движехме мълчаливо. „Аз съм полудял — говорех на ума си. — Тресе ме от слънцето, съзнанието ми е помрачено от жаждата. Вървя из Сахара и блънувам, че някой се движи редом с мене.“

— На тебе също ли ти се пие? — попитах аз.

Но той не отговори. Само простичко каза:

— Понякога водата е нужна и на сърцето...

Този път не го разбрах.

Той се умори. Отпуска се на пясъка. Седнах до него. Помълчахме. После той каза:

— Звездите са много красиви, защото там някъде има едно цвете, макар и да не може да се види...

Гледах вълнистия пясък, осветен от луната.

— И пустинята е красива — прибави той. — Знаете ли защо е хубава пустинята?... Някъде в нея се крият изворчета...

След това той заспа, а аз го взех на ръце и продължих да вървя. При светлината на луната гледах неговото бледо чело и притворените ресници, златните кичури коса, които ветрецът развяваше.

На разсъмване видях кладенеца.

Не беше като всички кладенци в Сахара. Обикновено тук те представляват просто яма, изровена в пясъка. А това беше съвсем истински селски кладенец. Но наблизо нямаше никакво село, затова помислих, че е сън.

— Колко странно — казах на момчето, — та тук всичко е приготвено: и скрипец, и кофа, и въже...

Той се засмя, отпусна въжето и завъртя ръчката на макарата. Тя заскърца като стар ветропоказател, който дълго е ръждясвал в безветрие.

— Чуваш ли! — каза момчето. — Разбудихме кладенеца и той запя...

Очевидно съм заспал край кладенеца. Когато се събудих, до мене нямаше никои. Недалеч се бяха запазили руините на древна каменна стена. Приблжих се до тях. Чух глас.

— А отровата ти хубава ли е! Няма ли да ме накараш дълго да страдам?

Чужд глас отвърна, но толкова тихо, че не разбрах какво точно. Затичах се. И ги видях. Момчето седеше на зида, а под краката му се олюляваше отровна жълта змия. Напипвайки в джоба си пистолет, аз се турнах към нея, но при звука на стъпките ми змията тихо се струйка по пясъка като умиращо ручейче и с едва доловим метален звън се скри между камъните.

Дотичах до стената тъкмо навреме, за да подхвана моя малък приятел. Той беше по-бял от сняг.

— Какво си намислил, момчето ми? — извиках аз. — От къде ти хрумна да започваш разговори със змии?

Размотах неизменния му шарф. Намокрих слепоочията му и го накарах да пийне вода. Той ме погледна сериозно и обвини ръце около врата ми.

Изведнъж се сетих кой е той. И той разбра, че се досетих. Тихо се усмихна и промълви:

— Днес ще се върна у дома.

Седяхме на пясъка и разговаряхме. И той ми разказа за агънцето, за розата и за трите малки вулкана.

— Ако обичаш цветето, което расте някъде там на далечна звезда — говореше той, — добре е през нощта да гледаш небето. На всяка звезда има цветя.

Внезапно си спомних за НЕГО — летеца. И казах:

— Жалко, че той умря. Толкова искаше да те срещне отново. Той молеше целия свят да му помогне в търсенето. И ако някой те види — веднага да му пише. Но той умря. Умря преди много години.

Гласът ми секна.

А момчето поклати глава и се усмихна.

— Грещиш — каза ми то. — Разбира се, че не е умрял. Да не би някой да го е намерил. Можеш ли да ми покажеш гроба му?

— Но това е било през войната. Още през юни четиридесет и трета...

— Не — отговори той и пак се усмихна тихо. — Това беше на 31 юли 1944 година. Аз също си спомням датата.

— И така да е — отговорих му. — Но истината е, че загина. Цял свят знае. Той се издигнал във въздуха на разузнавателен самолет от летището в Бастия. Имал е задачата да фотографира местността около Лион, Гренобъл, Аненси и Шамбери. Но не се завърнал. Сигурно са го свалили над Алпите.

— Нима през този ден във въздуха е имало много немски изстребители?

Свих рамене.

— А пък аз зная, зная, че в този ден не са се водили въздушни боеве. И във въздуха не е имало нито един немски изстребител. Можеш да провериш във френските летателни дневници.

Кимнах.

— Аз също зная, но не исках да ти го кажа. Да, носят се слухове, че уж сам е свършил със себе си. Но аз не вярвам в това.

Като затворих очи, продължих:

— Приятелите му все се надявали, че е извършил принудително кацане в Швейцария. На вечерта обявили, че е пропаднал без вест при изпълнение на бойна задача. На следващия ден всички летци от неговата ескадрила се събрали на брега и танцували със селските момичета. При тях било прието по такъв начин да поменават загиналите си другари, Та нали и тай самият толкова обичал да танцува.

— Ти плачеш — каза Малкия принц. — Той е бил и твой приятел! Добре ли се познавахте един друг?

— Никога не съм го виждал — отговорих му аз. — Бил съм на пет години, когато е загинал. Но много го обичам и често си мисля за него.

— Но истината съвсем не е тази — сериозно каза Малкия принц. — Той нито е убит, нито се е самоубивал. Ако беше умрял, нима щях да се реша да оставя своята роза? Кой тогава щеше да следи да не би агнето да изяде цветето! Кой би чистил моите вулкани? Човек винаги е

отговорен за онова, което е около него. Човек винаги е отговорен за онези, които е взел под закрилата си. На това ме научи един лисугер преди много години. Никога не бих оставил моето агне, моята роза и моите три малки вулкана, ако не знаех, че докато ме няма, има кой да се грижи за тях.

— Почакай, нима искаш да кажеш...

Малкия принц кимна.

— Разбира се. Той не можеше да чака повече. И тъй като аз не можех да дойда при него, той дойде при мене. Та нали аз съм отговорен за моята роза. А тя има само четири шипа против всички опасности на света. Когато се срещнахме за първи път, той ми даде намордник за агнето, да не може то да изяде розата. Но беше забравил каишка. А без каишка не можех да поставя намордника на агнето. Как можех да го оставя в такъв случай? Когато Антоан дойде при мен, беше взел и каишка. Каза ми, че точно за това е тръгнал на път.

Малкия принц стана и направи една крачка. А аз не можех да помръдна.

Като че ли жълта мълния се стрелна под краката му. Един миг той остана неподвижен. Не извика. След това падна — бавно, както пада повалено дърво. Бавно и безшумно, нали пясъкът заглушава всички звуци.

На следващия ден тялото му беше изчезнало.

Аз как да е се добрах обратно до пътя. Случаен камион ме откара до Ел Аман. Там седмица пролежах в треска.

Понякога нощем отварям прозореца. Гледам небето и ми се струва, че всички звезди се смеят. Защото аз зная — малкия принц и неговият Приятел живеят на една от тях.

Хората много се учудват, като видят как гледам към небето и се усмихвам. Но аз им казвам:

— Винаги ми се иска да се смея, като гледам звездите.

Публикувано в списание „Криле“, брой 10/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.